

A) A National Psalm?

נפש יהודי הומיה

The Soulful Nation - ie **Something Beyond the Physical**
Inner appreciation for Survival- In the Kishka's

רד"ק תהלים פרק קג

(א) לדוד ברכי נפשי את ה' וכל קרבי את שם קדשו. גם זה המזמור נאמר על לשון בני הגלות, וכל חכם וחסיד בהם נותן שבח והודאה לאל יתברך על הטובה שעושה עמו בגלות ומיחל עוד הגאולה. ואמר כנגד נפש החֲכָמָה: ברכי נפשי את ה' וכל קרבי את שם קדשו. ופירושו, וכל קרבי ברכו את שם קדשו. ופירוש קרְבִי, הכליות והלב שהם בקרביים.

Public Celebration & Gratitude for our of Our Survival-

רד"ק תהלים פרק קג

(ב) ברכי נפשי. אמר, בתחילה ברכי אותו לפי גדולתו ולפי קדושתו, ועוד ברכי אותו על הטובות שעשה עמך. ואל תשכחי כל גמוליו, הטובות שגמלך.

Despite our enemies

Rabbi Isaac ben Sheshet Perfet was born in Barcelona in 1326, and died in Algiers in 1408. Rivash studied under Rabbi Nissim ben Reuben (Ran) in Barcelona, and later served as the rabbi of important Jewish communities in Spain. In 1391, in the wake of severe anti-Jewish riots in Spain, Rivash fled to Algiers, where he became chief rabbi and head of the rabbinic court. The author of Tashbetz (q.v.) served as a dayyan in Rivash's court. Hundreds of the decisions in Rivash's responsa were included in Rabbi Joseph Caro's Shulchan Aruch

שו"ת הריב"ש סימן קיא

עוד כתבת: ידוע הוא, שכל אחד מישראל חייב במצות נר חנוכה, אפילו עני המתפרנס מן הצדקה ימכור כסותו, יען המצוה חביבה, וא"כ, כל אחד חיי' להדליק ולברך בביתו. ומה שנהגו כל ישראל להדליק ש"צ או השמש בבהכ"נ, למה? אי לפרסומי ניסא, כל אחד חייב להדליק בביתו! ואי להוציא עניים ידי חובה, כמו קדוש, הרי העני המתפרנס מן הצדק' חיי' להדליק בביתו! וכמו שבליל הפסח אין מקדשין בבהכ"נ, כן ראוי לעשות בנ"ח =בנר חנוכה=; א"כ, הברכה שמברך המדליק בב"ה, יראה שהיא לבטלה! ואם נאמר להוציא עצמו, באותה הדלקה בודאי אינו יוצא, משום חשד. שאם חצר שיש לה שני פתחים לב' רוחות צריכה שתי נרות, כרבא, משום חשד, שמא לא הדליק (שבת כג), כ"ש החזן, או אחר, שחייב להדליק בביתו. ועוד, שלא נהגו כן, אלא שחזר ומדליק בביתו. ובקשתי וחפשתי טענה להציל החזן מברכה זו והי' קרובה ממנו

תשובה: המנהג הזה, להדליק בבהכ"נ, מנהג ותיקין הוא משום פרסומי ניסא, כיון שאין אנחנו יכולין לקיים המצוה כתקנה כל אחד בביתו, שהיא להניחה על פתח ביתו מבחוץ; כדתנן (שבת כא:) בההיא דגמל טעון פשתן וכו'. וכיון שעת', שיד האומות תקפה עלינו, ואין אנו יכולין לקיים המצוה כתקנה, ומדליק כל אחד בפתח ביתו

מבפנים, ואין כאן פרסומי ניסא כי אם לבני ביתו לבד, לזה הנהיגו להדליק בבהכ"נ לקיים פרסומי ניסא. ואע"פ שאין מברכין על המנהג, זהו במנהג קל, כמו מנהג של ערבה, שאינו אלא חבטא בעלמא, אבל בזה, שהוא לפרסם הנס בבהכ"נ ברבים, מברכין עליו. כמו שנהגו לברך על ההלל של ר"ח, ואע"פ שאינו אלא מנהג, ואין בזה משו' ברכה לבטלה כלל; וכדעת ר"ת ז"ל. ומ"מ, באותה הדלקה של בהכ"נ, אין אדם יוצא בה, וצריך לחזור ולהדליק כל א' בביתו, +רמ"א או"ח סי' תרע"א ס"ז+ דמצות חנוכה נר איש וביתו

SEFER LEKET YOSHER

Rabbi Joseph ben Moses was born in 1423 in Hoechstadt, Bavaria, He studied under Rabbi Jacob Weil, Rabbi Judah Mintz, and Rabbi Joseph Colon, although his principal teacher was Rabbi Israel Isserlein. R. Joseph's biography of Rabbi Isserlein Leket Yosher, is a compendium of vignettes, notes, customs, responsa, etc., about his beloved teacher. He died ca. 149

לקט יושר חלק א (או"ח) עמוד קנב ענין ד

ולאחר שאמר הנרות [הללן] היה מנגנין מעוז צור ישועתי. לפעמים אמר אותו בדילוג. וזכורני כשהדליק בע"ש אמר הזמר מעוז צור ישועתי בליל שבת על השלחן עם שאר מזמורים.

See Shaalvim article

Survival despite our Sins & We have been Fed

רד"ק תהלים פרק קג

(ח) רחום וחנון וגו', ולא הזכירם כולם אלא דרכי הרחמים שהוא מתנהג עמנו בגלות. רחום, שהוא מרחם עלינו בגלות, ונותן אותנו לרחמים לפני שובינו ואינם מכלים אותנו. וחנון, שחונן אותנו בהזמנת מחייתנו. אך אפים, שמאריך אפו ואינו מענישנו בעת החטא אלא מאריך עלינו אולי נשוב בתשובה. ורב חסד, שִׁמְרָה בכל יום חסדו עמנו)

רד"ק תהלים פרק קג

(י) לא כחטאינו. כי פְּהִגְלוֹת אותנו לא עשה עמנו כחטאינו, כי לפי חטאינו היינו חייבים פְּלִיָּה לא גלות לבד, וגם בכל יום ויום אינו עושה עמנו כפי עונותינו. והפסוק כפול בענין במלות שונות:

B) On Personal Level As Well

Ignores sins?

רד"ק תהלים פרק קג

חולי גופני. ובאומרו לְכָל רוצה לומר לרוב, וכן: וכל טוב אדוניו בידו (בראשית כד, י), וכל הארץ באו מצרימה (שם מא, נז), והדומים להם, **כי הקדוש ברוך הוא עושה חסד עם האדם שאינו מענישו על כל עונותיו אלא על המעט מהם, כמו שכתוב (מכה ז, יח): נושא עון ועובר על פשע:**

Personal Responsibility**רד"ק תהלים פרק קג**

עושה צדקות. לפי שזכר שרופא אותו מְחַלֵּיו ועושה בזה צדקה עמו, אמר כי כן (ו) משפטו ודרכו עם ברואיו שעושה עמהם צדקות, **וכן במה שבין אדם לחבירו מציל העשוק מיד העושק ומשלם לו רע תחת רע אשר עשה לחבירו, זהו ומשפטים לכל עשוקים, עושה משפטים בעושקים בעבור העשוקים**.

****C) Exclusively focused on Personal Connection to Hashem, Surviving and Thriving****אבן עזרא תהלים פרק קד פסוק א**

(א) ברכי נפשי את ה' - בדרך הסברא גם זה המזמור לדוד כי תחלתו וסופו שוה כראשון ובמזמור הזה **יספר מעשה בראשית והחל מהאור כי הוא ההוה בתחלה ואח"כ השמים והארץ והדשאים והמאורות ודגי הים וחית השדה האד' והברכה שתברך הנפש סוד הוא שתודה ותאמר לשם כי הוא גדול מאד על דרך ומרומם על כל ברכה ותהלה, וטעם הוד והדר לבשת רוב הודך והדרך ילאו עיני הנשמה החכמה לראו' כבודך כאשר ימנע המלבוש לראות עצם הלוּבש:**

RSRH

ברכי וגו'. David meditates upon three different aspects of his personality. In verses 1–5 he speaks of himself as a soul, having an individual, direct relationship with God. In verses 6–18 he views himself as a Jew in his earthly, physical link with the Jewish nation. In verses 19–22 he regards himself as one creature in the midst of the great community of living things that God has made.

נפש. ברכי נפשי וגו'. the soul, that part of man which is immortal, has a direct and intimate relationship with God from Whom it emanates. Therefore David commands his soul, **ברכי את ה'**, to come close to God

bring about the fulfillment of the ideals for which it stands.
 {2} ברכי וגו'. Here David repeats his call, "bless God," and adds the thought, אל תסכח וגו'. The more the soul comes to realize with what bounties God has favored it in the past and favors it still, and the more it understands how much every future moment of its existence increases its debt to God, the greater should be the perfect devotion with which it should consecrate itself to what it should regard as its life's task in view of its intimate connection with God, and in view of what God has already revealed for us to know and accomplish here below. "His favors," literally, all the favors which God causes to "ripen" for the human soul as the fruit of its development. These constitute the most direct, Divine bounties with which He is near every soul in חסדו, in His care that is extended to each creature in accordance with its own individual needs. (For וגו', see Commentary to Genesis 21:8.)

Defining the Neshama

A Life of Preserving & Developing the Neshama- Tools

בראשית רבה (וילנא) פרשת בראשית פרשה יד

ט חמשה שמות נקראו לה, נפש, רוח, נשמה, יחידה, חיה, נפש, זה הדם שנאמר (דברים יב) כי הדם הוא הנפש, רוח, שהיא עולה ויורדת שנאמר (קהלת ג) מי

Songs of the Soulful Man

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף י עמוד א

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי, מאי דכתיב: פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה, כנגד מי אמר שלמה מקרא זה? לא אמרו אלא כנגד דוד אביו, שדר בחמשה עולמים ואמר שירה; דר במעי אמו ואמר שירה, שנאמר: ברכי נפשי את ה' וכל קרבי את שם קדשו. יצא לאויר העולם ונסתכל בכוכבים ומזלות ואמר שירה, שנאמר: ברכו ה' מלאכיו גברי כח עושי דברו לשמע בקול דברו ברכו ה' כל צבאיו וגו'. ינק משדי אמו ונסתכל בדדיה ואמר שירה, שנאמר: ברכי נפשי את ה' ואל תשכחי כל גמוליו. מאי כל גמוליו? אמר רבי אבהו: שעשה לה דדים במקום בינה. טעמא מאי? אמר (רבי) +מסורת הש"ס: [רב] + יהודה: כדי שלא יסתכל במקום ערוה; רב מתנא אמר: כדי שלא יינק ממקום הטנופת. ראה במפלתן של רשעים ואמר שירה, שנאמר: יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את ה' הללויה. נסתכל ביום המיתה ואמר שירה, שנאמר: ברכי נפשי את ה' ה' אלהי גדלת מאד הוד והדר לבשת. מאי משמע דעל יום המיתה נאמר? אמר רבה בר רב שילא: מסיפא דעניינא, דכתיב: תסתיר פניך יבהלון תסף רוחם יגועון וגו'.

מהרש"א חידושי אגדות מסכת ברכות דף י עמוד א

כפירש"י או דקאי פיה פתחה וגו' **על הנפש שאמרה השירה** והיינו ותורת חסד על לשונה של ר"ה או הנפש שאמרה השירה שדר בה' עולמות בחסדו ית' ב"ה והם ה' זמנים משתנים שגם נפשו של אדם משתנה בקצת לפי הזמנים והיינו ותורת חסד וגו' שמספר חסדי ה' משתנים בה' זמנים שזכר האחד דר במעי אמו וכו' וכל קרבי וגו' ע' פירש"י ועוד י"ל קרבי של דוד ממש כדאמרי' פרק המפלת (ל.) דבמעי אמו פיו סתום וטבורו פתוח כו' ואם כן שירה שאומר מקרבים מתוך טבורו שהוא פתוח במקום פיו. הב' יצא לאויר וכו' ואמר שירה וכו' באותה שעה גופה שיצא לאויר העולם אי אפשר לומר שנסתכל וכו' ואמר שירה דאין לקטן כל כך דעת אבל דוד אמרו בגדולתו על אותה שעה שיצא לאויר עולם על שנסתכל אז שנכנס תחת כוכבים ומזלות דמזל יום ושעה גורם כמו שהאריך התלמוד סוף פרק כ"ד דשבת (קנו

פני יהושע מסכת ברכות דף י עמוד א

והנראה לענ"ד ליישב הכל בהערה אחת לפי מה שמצאנו בספר הזוהר ובספרי המקובלים **שחמשה מיני נשמות מצינו באדם והן נפש רוח נשמה חיה יחידה** וכמו שיסד הקליר במוסף דר"ה והענין מבואר יותר במקובלים ששלשה מהם שהם נפש רוח נשמה ישנן בכל מיני בני אדם דהיינו נפש הוא נפש התנועה הנתונה בו משעת העיבור שבאותו זמן מתחיל הולד להתנועע ונפש זו היא מספירת המלכות שבי' ספירות וחלק נשמת הרוח באה לכל אדם משעת הלידה והיא מספירת התפארת שבי' ספירות וחלק נשמת הנשמה ממש באה לו משעת היניקה והיא מספירת הבינה הנקראת אמא עלאה והיא אם הבנים כדכתיב כי אם לבינה תקרא על שם שכל השבעה מדות התחתונות יונקות ממדה זו כמו שהבן יונק חלב משדי אמו. ודבר זה מבואר בתכלית בספרי המקובלים כנודע סוף דבר ששלשה חלקי נשמות שהם נפש רוח נשמה הם בהכרח בכל אדם בזמן עיבור ולידה ויניקה אלא שאם זכה הצדיק זוכה לנשמה יתירה העליונה הנקראת חיה והיא ממדת חכמה ודבר זה אי אפשר להמצא **כי אם כשמגיע האדם לכלל גדלות היינו שהוא בן י"ג שנים ויום אחד שאז נתחייב במצות ונכנס בו היצר טוב ומאז ע"י מעשיו זוכה מעט מעט ע"י התגדלות לנשמת חיה הנזכרת.** אמנם כן החלק הה' שהיא נשמת יחידה אין שום אדם זוכה בו בחייו אפילו צדיקים גמורים זולת משה רבינו בלבד ולא זולתו אבל הצדיקים גמורים ודאי זוכין לנשמת יחידה לאחר מיתתן ונמצא כל זה הענין בספרי הקבלה ובספר הזוהר. נמצינו למידין שאגדה זאת מפורשת היטב כפתור ופרח שלזה הענין נתכוון רשב"י בעצמו שהוא **בעל אגדה זו דהני החמשה ברכי נפשי שאמר דוד ע"ה הם כנגד חמשה חלקי מיני נשמות הנזכרים והמה מסודרים לפנינו כסדר נכון ששלש ראשונות הם בזמן עיבור ולידה ויניקה** כמבואר ובזה יבא ג"כ היטב מה שנזכר באגדה זו שאמר שירה על מה שעשה לה דדים במקום בינה והיינו כמו שזכרנו זאת הנשמה השלישית שנקראת נשמה שבאה

בזמן היניקה היא באה ממדת בינה ממש אמנם לחלק הרביעי שהיא חלק הנשמה הנקראת חיה והיא באה ממדת חכמה וכבר זכרנו שאין זוכה בה אלא אדם צדיק אשר בארץ שזוכה בה ע"י מעשיו הטובים בשעה שנכנס בו היצ"ט ולפי"ז שפיר קאמר שראה דוד במפלתן של רשעים ומייתי עלה קרא דיתמו חטאים כו' והיינו ממש כמו שזכרנו שענין מפלתן של רשעים היינו ודאי מפלת היצה"ר כמבואר להדיא באגדה הקודמת מי כתיב יתמו חוטאים יתמו חטאים כתיב ובודאי כשהאדם זוכה לנשמת חיה ע"י מעשיו ומגביר היצר טוב על יצר הרע אין לך מפלה של רשעים גדולה מזו כמ"ש דוד ולבי חלל בקרבי ודרשו רבותינו כנגד יצה"ר והיינו נמי סיפא דקרא ורשעים עוד אינם, אמנם על חלק נשמת יחידה שכבר זכרנו שהיא באה לאחר מיתה היינו דקאמר כיון שנסתכל ביום המיתה אמר שירה, כן נראה לי:

The Entrance & Exit Journey

מדרש תנחומא (ורשא) פרשת פקודי

מיד מכניסו הקדוש ברוך הוא לשם בעל כרחו, ואחר חזר המלאך ומכניס הרוח לתוך מעי אמו ומזמנין לו שני מלאכים ושומרין אותו שלא יצא משם ושלא יפול ומכניסין אותו שם נר דלוק על ראשו, זש"ה מי יתנני כירחי קדם כימי אלוה ישמרני בהלו נרו עלי ראשי וגו' (איוב כט) ומביט ורואה מסוף העולם ועד סופו, נוטלו המלאך משם ומוליכו לגן עדן ומראה לו, הצדיקים יושבין בכבוד ועטרותיהם בראשיהם

Soul Eating

רש"י מסכת ביצה דף טז עמוד א

נשמה יתירה - רוחב לב למנוחה ולשמחה, ולהיות פתוח לרוחה, ויאכל וישתה ואין נפשו קצה עליו

Eternity

רמב"ם הלכות תשובה פרק ח הלכה ב
העולם הבא אין בו גוף וגויה אלא נפשות הצדיקים בלבד בלא גוף כמלאכי השרת, הואיל ואין בו גויות אין בו לא אכילה ולא שתייה ולא דבר מכל הדברים שגופות בני אדם צריכין להן בעולם הזה, ולא יארע דבר בו מן הדברים שמארעין לגופות בעולם הזה, כגון ישיבה ועמידה ושינה ומיתה ועצב ושחוק וכיוצא בהן, כך אמרו חכמים הראשונים העולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתייה ולא תשמיש אלא צדיקים יושב

The Struggle here

הפרק הששי - בהפרש בין המעולה והמושל בנפשו
וכאשר חקרנו אחר דברי החכמים בזה הענין, מצאנו להם, שהמתאווה לעבירות ומשתוקק להן - יותר טוב ויותר שלם מאשר לא יתאווה להן ולא יצטער בהנחתן. עד שאמרו, שכל מה שיהיה האדם יותר טוב ויותר שלם - יהיו תשוקתו לעבירות וצערו בהנחתן יותר חזקים, והביאו בזה מעשיות, ואמרו: "כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו". לא די בזה, אלא שאמרו כי שכר המושל בנפשו גדול כפי שיעור צערו במושלו בנפשו, ואמרו: "**לפום צערא אגרא**". ויתר על כן, שהם ציוו שיהיה האדם מושל בנפשו, והזהירו מלומר: אני בטבעי איני מתאווה לזאת העבירה, ואפילו לא אסרתה התורה, והוא אומרם: "רבן שמעון בן גמליאל אומר, לא יאמר אדם אי אפשי לאכול בשר בחלב, אי אפשי ללבוש שעטנז, אי אפשי לבוא על הערוה, אלא אפשי, ומה". אעשה ואבי שבשמים גזר עלי

The Responsibilities- Key of Perek

תהלים Psalms Chapter 103

א לְדוֹד: בָּרְכִי נַפְשִׁי, אֶת־יְהוָה; וְכָל־קִרְבִּי, אֶת־שֵׁם קִדְשׁוֹ.	1 [A Psalm] of David. Bless the LORD, O my soul; and all that is within me, bless His holy name.
ב בָּרְכִי נַפְשִׁי, אֶת־יְהוָה; וְאַל־תִּשְׁכַּח, כָּל־גְּמוּלָיו.	2 Bless the LORD, O my soul, and forget not all His benefits;
ג הַסֹּלֶחַ לְכָל־עֲוֹנֶי; הַרֹפֵא, לְכָל־תַּחֲלוּאֵי.	3 Who forgiveth all thine iniquity; who healeth all thy diseases;
ד הַגּוֹאֵל מִשַּׁחַת חַיִּי; הַמַּעֲטָרֵכִי, חֶסֶד וְרַחֲמִים.	4 Who redeemeth thy life from the pit; who encompasseth thee with lovingkindness and tender mercies;
ה הַמְשַׁבֵּיעַ בְּטוֹב עֲדִי; תַתְּחַדֵּשׁ פִּנְשִׁי נְעוּרָיִ.	5 Who satisfieth thine old age with good things; so that thy youth is renewed like the eagle.
ו עֲשֵׂה צְדָקוֹת יְהוָה; וּמִשְׁפָּטִים, לְכָל־עֲשׂוּקִים.	6 The LORD executeth righteousness, and acts of justice for all that are oppressed.
ז יוֹדִיעַ דְּרָכָיו לְמֹשֶׁה; לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, עֲלִילוֹתָיו.	7 He made known His ways unto Moses, His doings unto the children of Israel.
ח רַחוּם וְחַנוּן יְהוָה; אַרְךְ אֲפִים וְרַב־חֶסֶד.	8 The LORD is full of compassion and gracious, slow to anger, and plenteous in mercy.
ט לֹא־לִנְצַח יִרִיב; וְלֹא לְעוֹלָם יִטּוֹר.	9 He will not always contend; neither will He keep His anger for ever.
י לֹא כַחֲטָאֵינוּ, עָשָׂה לָנוּ; וְלֹא כַעֲוֹנוֹתֵינוּ, גָּמַל עָלֵינוּ.	10 He hath not dealt with us after our sins, nor requited us according to our iniquities.
יא כִּי כְגֹבַהּ שָׁמַיִם, עַל־הָאָרֶץ-- גָּבַר חֶסְדּוֹ, עַל־יִרְאָיו.	11 For as the heaven is high above the earth, so great is His mercy toward them that fear Him.
יב כַּרְחֹק מִזָּרַח, מִמַּעַרֲב-- הִרְחִיק מִמֶּנּוּ, אֶת־פְּשָׁעֵינוּ.	12 As far as the east is from the west, so far hath He removed our transgressions from us.
יג כַּרְחֹם אָב, עַל־בָּנִים-- רַחֵם יְהוָה, עַל־יִרְאָיו.	13 Like as a father hath compassion upon his children, so hath the LORD compassion upon them that fear Him.
יד כִּי־הוּא, יָדַע יִצְרָנוּ; זָכוֹר, כִּי־עָפָר אָנֻחֵנוּ.	14 For He knoweth our frame; He remembereth that we are dust.

טו אָנושׁ, פֿחֲצִיר יָמָיו; פֿצִיץ הַשָּׂדֶה, פֿון יִצִּיץ.	15 As for man, his days are as grass; as a flower of the field, so he flourisheth.
טז פֿי רוּחַ עֲבָרָה-בּוֹ וְאֵינֶנּוּ; וְלֹא-יִכִּירֵנוּ עוֹד מְקוֹמוֹ.	16 For the wind passeth over it, and it is gone; and the place thereof knoweth it no more.
יז וְחֶסֶד יְהוָה, מֵעוֹלָם וְעַד-עוֹלָם-- עַל-יִרְאָיו; וְצִדְקָתוֹ, לְבְנֵי בָנִים.	17 But the mercy of the LORD is from everlasting to everlasting upon them that fear Him, {N} and His righteousness unto children's children;
יח לְשֹׁמְרֵי בְרִיתוֹ; וּלְזֹכְרֵי פְקֻדָּיו, לַעֲשׂוֹתָם.	18 To such as keep His covenant, and to those that remember His precepts to do them.
יט יְהוָה--בִּשְׁמַיִם, הִכִּין כִּסְאוֹ; וּמַלְכוּתוֹ, בְּכָל מְשָׁלָה.	19 The LORD hath established His throne in the heavens; and His kingdom ruleth over all.
כ בָּרְכוּ יְהוָה, מַלְאָכָיו: גִּבּוֹרֵי כֶחֶם, עֹשֵׂי דְבָרוֹ; לְשֹׁמֵעַ, בְּקוֹל דְּבָרוֹ.	20 Bless the LORD, ye angels of His, {N} ye mighty in strength, that fulfil His word, hearkening unto the voice of His word.
כא בָּרְכוּ יְהוָה, כָּל-צָבָאָיו-- מְשָׁרְתָיו, עֹשֵׂי רְצוֹנוֹ.	21 Bless the LORD, all ye His hosts; ye ministers of His, that do His pleasure.
כב בָּרְכוּ יְהוָה, כָּל-מַעֲשָׂיו-- בְּכָל-מְקוֹמוֹת מְמֹשְׁלָתוֹ; בְּרֹכֵי נַפְשִׁי, אֶת-יְהוָה.	22 Bless the LORD, all ye His works, in all places of His dominion; {N} bless the LORD, O my soul. {P}